

METTE WERNER

FEJLBESVÆRGELSEN

Til min veninde S og vores magi

NOGET GALT I HALSEN

Min bror kaster et lille, elektrisk stød mod mit knæ, så det giver et spjæt under spisebordet.

”Av!” stønner jeg.

Mor stopper samtalen med min far og kigger undrende på mig.

”Er du okay, skat?” spørger hun.

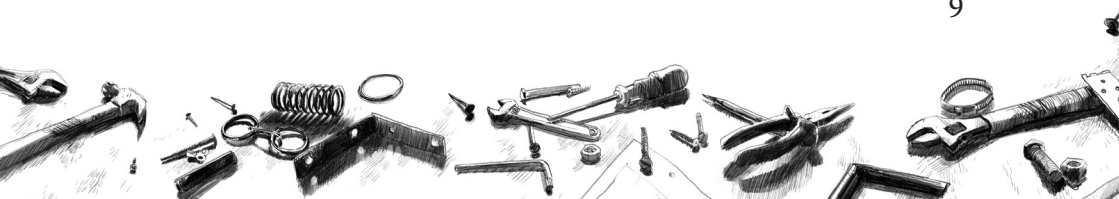
”Jeg slog bare min tå på stolebenet,” lyver jeg og aer mit knæ.

Jeg sender hurtigt et morderisk blik til Sylvester. Hans blå øjne kigger udfordrende tilbage, og han fører smilende en hånd igennem sit blonde hår.

”Du er lidt klodset for tiden, Rhea,” siger min mor og skubber en ske med orange mos ind i munden på min lillebror, Ember. Han er kun syv måneder gammel.

”Det har hun altså altid været,” retter Sylvester hende. ”Kan I huske til Santa Lucia optøget, da hun faldt og satte ild til hende den anden piges kjole?” Han griner, som om det er det sjoveste i verden.

”I virkeligheden er det vel den anden pige, som er mest uheldig

så?” tilføjer Kenny, min ældste storebror, og får et eftertænksomt blik over sig. Hans tykke, mørke hår stritter som sædvanligt til alle sider. ”Det er vel værre, at der går ild i ens kjole end at falde?”

Nu ser far også eftertænksom ud.

”Der gik ikke sådan rigtigt ild i den. Kun en lille smule bagpå,” mumler jeg.

”Eller den første gang hun skulle flyve på kisteskaft og snurrede rundt i cirkler, så hun endte med at blive viklet ind i gyngestativet.” Sylvester griner højt, og mor og far griner med.

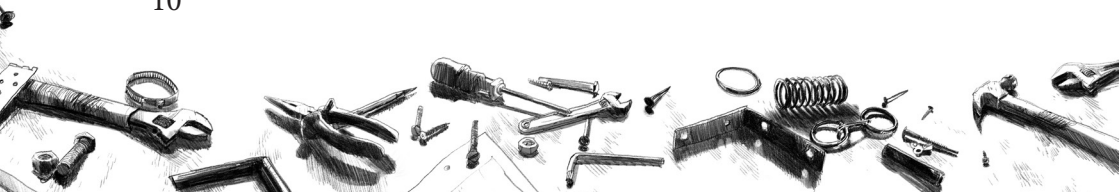
”Det var en gammel, slidt kost, der trak til venstre hele tiden!” Jeg glor irriteret på mine brødre. ”Jeg får altid jeres gamle ting.”

”Ja, den var måske lidt slidt,” medgiver far og maser en halv frikadelle i munden.

”Far, må jeg bruge din pruktorse-stang fra værkstedet efter maden?” spørger Kenny.

Jeg har aldrig hørt om en pruktorse-stang før, men Kenny og far snakker ofte om værktøj og opfindelser, jeg ikke kender. Jeg er bare glad for, at snakken drejer ind på noget andet.

Jeg venter, til de er optaget af samtalen. Så begynder jeg at hviske en besværgelse og samle energi. Jeg laver et lille skub med fingrene over mod Sylvester. Det kilder lidt i fingerspidserne, da

energien skyder ud af min krop. Sylvester lægger straks gafflen fra sig og mærker på sin hals, mens han skuler til mig. Jeg maser læberne sammen for ikke at grine højt.

”Er der nogen i din cirkel, som har magiske køretøjer, Syl?” spørger far.

”Ja, August har en ...” Hans stemme lyder høj og skinger. Han tager overasket hånden op foran munden.

Alle stopper med at spise og stirrer forundret på ham. Jeg kan ikke holde det inde længere og skrider af grin. Det samme gør Kenny. Min mor holder en ske med mos hængende stille i luften foran Ember.

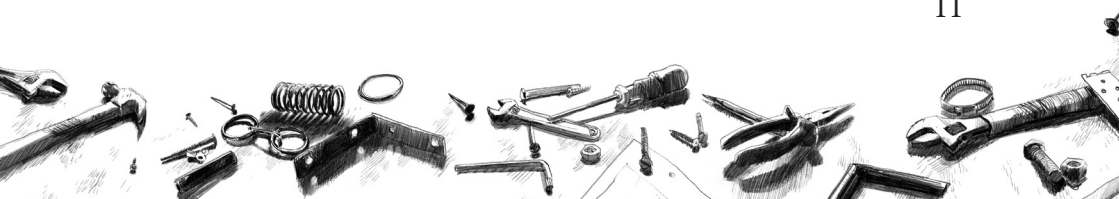
”Er du okay, Syl?” spørger hun med samme udtryk, som hun lige har set på mig med.

”Ja,” svarer han med en fin, lys stemme, der starter et nyt latterbrøl fra Kenny og mig.

Sylvester aer sin hals let, imens han rømmer sig og tager en tår vand.

”Ja. Jeg havde bare ... noget galt i halsen,” siger han med sin normale stemme igen.

Far vender tilbage til samtalen om Kennys magiske opfindelse i garagen. Sylvester stirrer intenst på mig og hvisker noget, jeg ikke

kan høre. Pludselig bliver min overlæbe varm, og noget stikker. Jeg tager fingrene op til læben og mærker under min næse. Et overskæg! Et busket, strittende, stikkende, stift overskæg. "Hvor ulækkert!" Jeg gnider let på det og hvisper min modbesværgelse, så skægget forsvinder igen. Jeg er blevet ret god til det, efter Sylvester og jeg begyndte at kaste forvandlings og formskiftebesværgelser på hinanden.

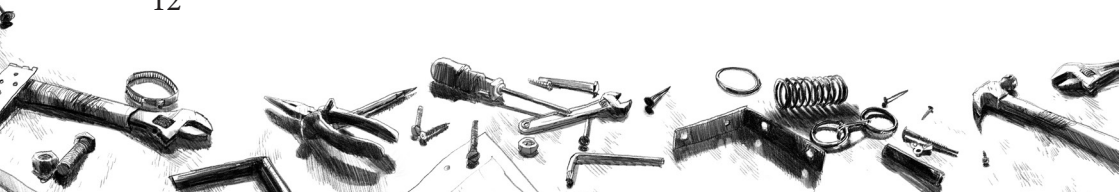
Efter maden følger jeg efter Kenny og Sylvester ud i garagen. Der er fyldt med værktøj, maskiner og opfindelser, som Kenny har lavet. Sylvester hjælper ham indimellem. For tiden arbejder de på et flyvende køretøj, hvor de har brugt mors gamle sofaer som bagsæder.

"Rhea, kom herover," siger Kenny fra sit arbejdsbord og vinker mig nærmere. Han kigger på mig og blænder mig med sin pandelampe. "Hov. Nidd, sluk den lige."

Det lille, sky livsdyr trykker på knappen, så pandelampen slukker og vinker derefter hurtigt til mig.

"Hej Nidd," siger jeg og vinker tilbage.

Så farer hans to små ben og runde pjuskede krop ned ad Kennys arm. Han har en surfer t-shirt på fra min gamle Ken-dukke. Den er

lidt for lille, men Nidd elsker den. Min mor skal altid skændes med ham for at få lov til at putte den i vaskemaskinen. Han går tættere på Kennys hånd og kigger interesseret på en lille, blank genstand, mens hans spidse næse vibrerer nysgerrigt i luften.

”Skal du ikke ind og se makeup videoer på Youtube?” spørger Sylvester, idet han går forbi mig.

”Skal *du* ikke?” svarer jeg.

Kenny udstøder et kort, fnysende grin. ”Se nu her,” siger han og dasker mig på skulderen. Han åbner hånden. Der er en rund, skinnende cylinder med et stykke nøddeskal i.

”Jeg mangler fremdrift,” siger han og lægger den i min hånd. ”Få den til at spinne rundt.” Han kigger afventende på mig.

”Det kan jeg ikke. Det ved du jo godt,” svarer jeg.

Levitation er en af de højeste former for magi. Ingen af os kan formulere af den styrke endnu.

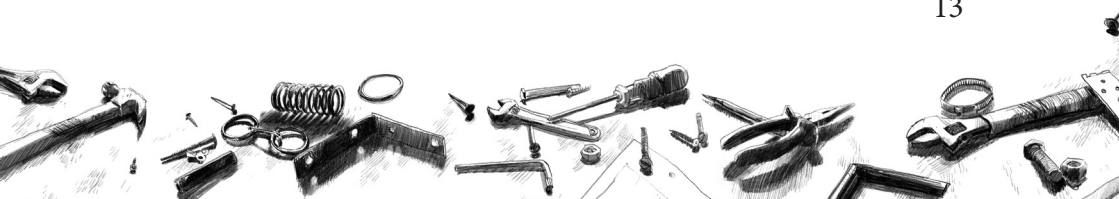
”Jo, du kan. Prøv nu.”

”Nej. Spørg Syl.” Jeg slår hånden ud mod Sylvester, der arbejder på det sære køretøj.

”Prøøøøv!” siger han med en dyb, mørk stemme.

Jeg tøver, og mit blik flakker opgivende rundt.

”Koncentrer dig. Fokuser. Fjern alt andet i dit hoved. Du kan

godt.” Hans blik er gennemborende. Som om han ser ind i mig og ikke på mig.

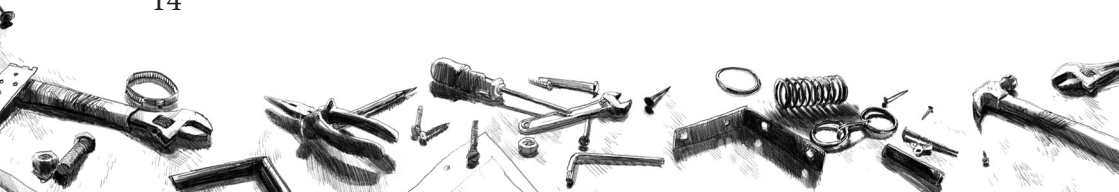
Kenny kan påvirke ens indre følelser med sine øjne og stemme. Det er næsten hypnotiserende. Hans stemme rejser længere og trænger dybere ind til folk. Ind til deres indre. Det er en del af hans magi. Mor kan det også.

”Du prøver ikke, fordi du kun tænker på formularer, du ikke kan endnu,” siger han.

Jeg kigger igen på den lille nøddeskal. Nu bemærker jeg detaljerne. Den har slebne, glatte kanter, og der er ridset et avanceret mønster i den, som på en sommerfugls vinge. Jeg lægger hånden over cylinderen og lukker øjnene.

”Tænk nu på en anden vej, andre muligheder. Der er altid en mulighed ...” Kennys stemme forsvinder langsomt, mens jeg glider ind i mig selv.

Jeg lukker alt andet ude og trækker vejret tungt. Dyb indånding. Pust ud. Jeg samler energi. Forestiller mig den lille nøddeskal spinne rundt og rundt. Jeg tager den op til læberne, og med en udånding puster jeg energien ind i skallen. Da den lille skal sprutter af magi, og det sitrer i mine fingre, stopper jeg med at puste og fjerner min hånd. Skallen spinder rundt i cylinderen!

”Det virker!” jubler jeg med et stort smil.

”Selvfølgelig gør det det,” svarer Kenny, og vi kigger begge ned på den lille nøddeskal.

Den sænker farten og ligger stille igen.

”Øv,” siger jeg en anelse skuffet.

”Du skal ikke sige øv. Du gjorde det jo! Jeg vidste, du kunne.”

Han holder en kno frem, og jeg giver den et fistbump. Kenny er så tålmodig, og han siger altid, at jeg kan alt. Og sammen med ham, er det også som om, at jeg kan lidt mere. Han presser mig til at prøve nye ting hele tiden.

”Men den er jo allerede stoppet?” Jeg peger ned på nøddeskallen, der ligger helt stille.

”Jo bedre, du bliver, jo længere tid vil dine besværgelser virke. Det her var rigtig flot, Rhea. Du skal bare øve dig lidt mere.”

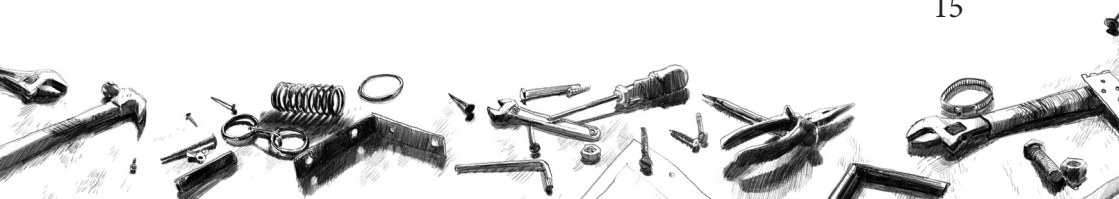
Jeg kigger ned på skallen igen.

”Du kan, hvad du vil,” konstaterer han.

Jeg smiler forsigtigt til ham, men føler mig ikke overbevist. Det er Sylvester, som kan alt. Hans besværgelser er altid perfekte, og alle synes, han er så fantastisk til alt, hvad han gør.

”Hvad er den til?” spørger jeg og rækker ham cylinderen tilbage.

”Den skaber magisk astrostøv, som drysser ned på bundplad-

erne. Altså de plader, som camouflerer Fitmo nedefra, så den går i ét med himlen. Jeg har brugt resterne fra, dengang vi lavede din holo-kat.” Han smiler stort til mig.

Holo-kat er en lille figur på mit værelse, som kan vise nordlyset. Kenny og min far lavede den til mig sidste jul.

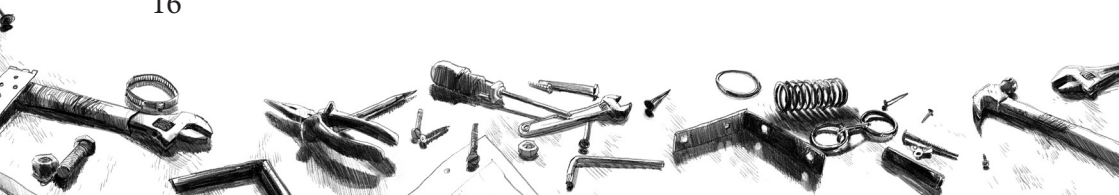
”Smart! Tror jeg nok,” siger jeg, men er ikke helt sikker på, hvad han mener. ”Men hvad er Fitmo?” nøjes jeg med at spørge.

Han peger tommelfingeren over skulderen mod den store maskine i midten af rummet. Jeg studerer monstrummet. Det er en platform med vores gamle sofaer monteret overfor hinanden. Der er et rækværk hele vejen rundt og en lille indgang, hvor man kan træde ombord. Forrest er en førerplads og et instrumentbræt fyldt med knapper og håndtag. Der er tandhjul og snurrende dimser inde bag det åbne panel, som Sylvester står og stirrer på.

”Mor blev ved med at kalde den fitmogimsen,” siger Kenny med et smil og trækker på skuldrene. ”Så nu kalder vi den bare Fitmo.”

”Fitmohvaffornoget?”

”Fitmogimsen,” gentager han og roder distraheret igennem en bunke papirer på sit arbejdsbord. ”Den er næsten færdig. Jeg ved bare ikke liiiiige, hvordan vi får den testet, men vi burde kunne

flyve en tur snart. Hvis altså far giver lov. Jeg mangler bare det hydrauliske pumpesystem til vertikalatoren.”

”Nå, men, jeg må hellere skynde mig op på værelset og skrive i min besværgelsesbog,” siger jeg, før han kommer for godt i gang med at snakke om flere ting, jeg ikke aner, hvad er.

Kenny og Nidd vinker fraværende, da jeg skynder mig ud af garagen.

